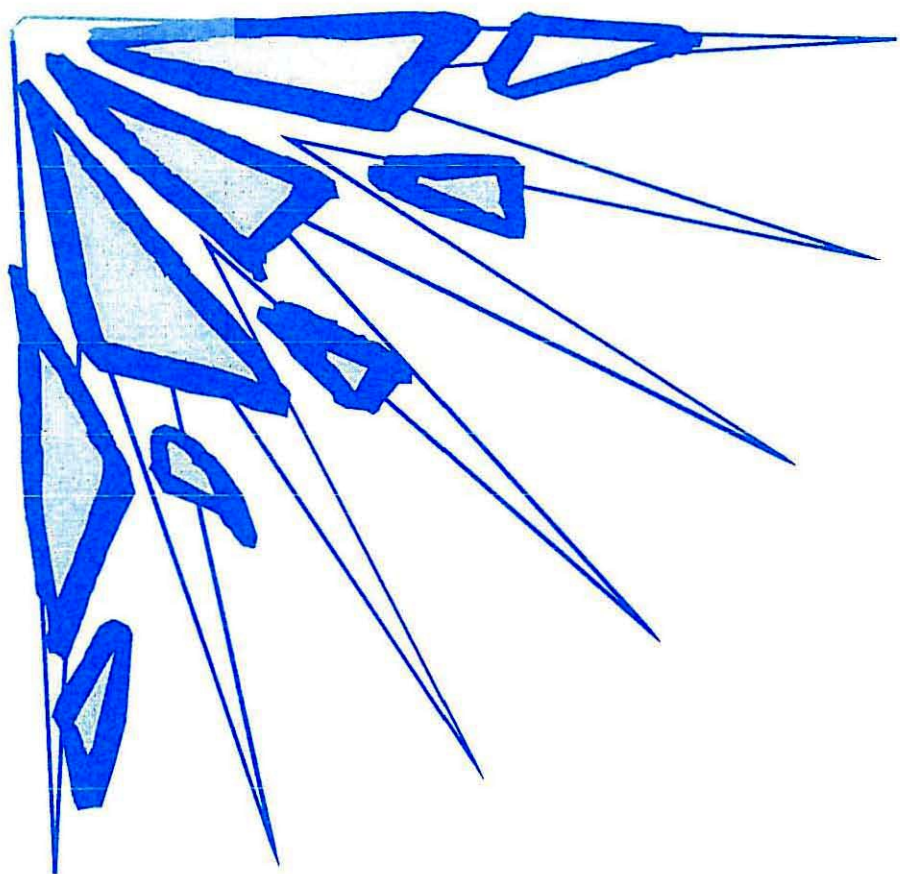

Rozhovory se životem

21

OBSAH

1. Otčenáš, 2. část-----	5
2. Hudba-----	10
3. Láska k bližnímu-----	13
4. Rozhovor-----	15
5. Matka-----	19
6. Nositelé světla a čisté pravdy na Zemi-----	21

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*„Mistrě, můžete charakterizovat jen pár slovy
úroveň dnešního člověka?“
„Lidé poznávají stále více kosmos a stále méně
sebe sama.“*

Anthony de Mello

Otčenáš

Dokončení z ROZHOVORŮ č. 20.

„... Tvé království přijď k nám blíž...“

Realizace přání přijít svému Tvůrci blíž leží ve svobodné vůli člověka. Zda se rozhodne žít podle Bohem daných zákonů, v lásce k Němu a ke svým spolužijícím nebo zda dobrovolně přijímá a podléhá sugescím obklopujících ho negativních sil. Zda se Bohu vzdaluje nesprávným životem, holdováním neřestem, požívačností, egoismu, negativnímu myšlení, pocitům a nedobrymi skutky. Zda jeho život je ovládán nesprávnými životními návyky a vlastnostmi, proti kterým nebojuje, nebo jejich opakem: láskou, vnitřní čistotou, poznáváním sebe sama a svého životního cíle.

Nic neoddaluje člověka od Boha více než dobrovolně přijímané lidské slabosti, které jsou mnohými z vás přijímány jako samozřejmí životní průvodci.

Boží království jsou čisté nebeské sféry, původní domov stvořených duší, než se rozhodly jít s Luciferem. Nepředstavujte si, že všechny duše byly stvořeny stejné. Každá duše má své jméno a číslo. (Čísla mají v duchovním smyslu jiný význam než ve smyslu pozemském.) Je samostatnou individualitou, existující v celém vesmíru jen jednou. Společné je všem duším jen to, že byly stvořeny jako bytosti čisté, jejichž cílem bylo dosažení dokonalosti. To však je možné jen získáním ztracené čistoty a k tomu přispíváte všichni svými inkarnačními vývojovými cykly na Zemi nebo na jiných planetách.

Zatížením proti Božské zákonitosti došlo k roztržení duálových a rodinných společenství. Některé duše se provinily méně, některé více a některé vůbec ne. Duše méně zatížené, které již splnily svůj vývojový cyklus a vrátily se zpět, domů, pomáhají společně s neproviněnými dušemi těm, kteří ještě bojují o vnitřní čistotu a procházejí reinkarnačními cykly s rozdílným vývojovým stupněm. I duchovní rodiny pomáhají inkarnovaným duším

při poznání jejich božského původu, životního smyslu a úkolu, protože i ony touží po návratu svých blízkých domů.

Po smrti přicházejí duše do vývojových sfér kolem Země, kde dále pracují na svém pročištění. Do blízkosti Boha se navracejí jen duše, které dosáhly dokonalosti.

Vaše cesta k Bohu je cesta přes Ježíše Krista, kterého mnozí z vás stále ještě považují za bývalého fakíra s mimořádnými duchovními schopnostmi, ale ne za po Bohu nejvyšší dokonalou bytost, která vás oprostila z područí Luciferova, abyste byli volní pro návrat k Otci.

„...Tvá vůle se staň...“

Tato prosba je pro člověka, který se domnívá být pánem všeho a všech, zvláště důležitá. Platí pro všechna stvoření, i pro ta, která ještě nenašla cestu k Bohu, cestu lásky a dobra a podléhají vlastnímu egu se všemi známými lidskými slabostmi. Duše, které dosáhly vývojové sféry stojící nad vývojovou úrovní člověka, koordinují svoji vůli s vůlí Boží. To je pro člověka těžké, protože i když je přesvědčen, že všechno vkládá do vůle Boží, zůstávají v jeho vědomí ozvěny vůle vlastní, části jeho samého, kterou není schopen ze svého myšlení úplně vyřadit.

Všechny modlitby a prosby k Bohu by měly směřovat k cíli: „*Tvá vůle se staň!*“ Nejste schopni poznat, zda mnohé prosby nejsou pro vás a pro ty, za které prosíte, spíše zátěží než pomocí. Vložte své prosby do vůle Boha a přijímejte s díkem a pokorou i to, co považujete za bolestné. Po určitém čase poznáte, čeho jste byli ušetřeni a že i nesplněná přání mohou být pro váš život velkým požehnáním.

„...Dej nám chléb pro budoucí dny...“

Prosba zaměřená na život současný i budoucí. „Chléb pro budoucí dny“ je prosbou nejen o hmotné zaopatření života probíhajícího, ale i o vnitřní sílu, růst, poznání a schopnost plnění úkolů pro život budoucí, pro život posmrtný.

Většina z vás je soustředěna jen na zisk hmotný. Tomu obětujete celou svoji pozemskou existenci bez přemýšlení, že vše hmotné

je pomíjející. Nic si nevezmete sebou v hodině návratu tam, odkud jste přišli mimo skutků, které vtisknuty do vaší životní kroniky rozhodují o kráse a hodnotách vašeho života budoucího.

Vím, že život na zemi není lehký. Respektuji vaši zodpovědnost za vám blízké, za rodinu a její existenci, ale zamyslete se jednou, zda vaše a její životní nároky a přání nejsou příliš vysoké. Kolik nepotřebných věcí vlečete svým denním životem, aniž byste je potřebovali a po čase je téměř bezmyšlenkovitě odhazujete. Kolik věcí musíte mít jen proto, že je má váš bližní a že se vám líbí.

Skromnost a pokora je dnes vzácnou vlastností. Svoje děti zahrnujete přemírou dárků a všeho, co si jen přejí. Myslete na jejich další život, pro který je máte připravovat, učte je skromnosti a odříkání poznáváním i jiných životních darů. Udělejte si pro ně čas, provázejte je láskou a ne dary, kterými chcete často potlačit výčitky vlastního svědomí.

„Proste, věřte a bude vám dáno.“ V těžkých životních situacích, ve starostech o denní chléb nezůstanete bez pomoci. Ale učte se kontrolovat svoje nároky a přání, učte se dělit svůj krajíc s těmi, kteří mají ještě méně než vy sami. Tím roste vaše bohatství dnů budoucích i současných.

„To, co jste pro mého nejmenšího udělali, pro mne jste udělali !“

„... Odpusť nám naše prohřešení...“

Jste připraveni a schopni si přiznat, kolika prohřešků proti božskému zákonu Lásky a proti bližním bez rozdílu jejich vývojového životního stupně se denně dopouštíte ? Vaším bližním nejsou jen blízcí spolužijící, zvířata, příroda, ale i vy sami, protože nesprávným myšlením, jednáním a pocity ubližujete nejvíce sami sobě.

Bůh nemůže učiněná prohřešení úplně odpustit, ale pozná-li vaši pokoru, upřímnou snahu po zlepšení, lítost nad učiněným bezprávím a nedobrymi činy, pomůže vám nést následky jejich působení. To je hlavním smyslem této prosby, spolu s prosbou o sílu odmítat pokušení. Její splnění vychází z vaší vůle a ze snahy odmítat všechno, co je zaměřeno proti lásce k bližnímu

a proti všem Božským zákonům. Přemýšlejte dobře o všem, co myslíte, říkáte a činíte. Dnešní svět je zavalen tolika negativními návyky, představami a skutky, že je často ani nedovedete správně rozpoznat a posoudit, považujete je za samozřejmé. Když cítíte, že ztrácíte vládu nad sebou, volejte okamžitě o pomoc a podporu, která vám bude dána. Nejprve se však naučte vidět sama sebe ne tak, jak si to sami představujete, ale tak jací opravdu jste. Poznáte, že mnohdy jsou vaše slabosti větší než vámi odsuzované chyby cizí.

Odstraňte nejprve pozemský prach ze svých stop a ze svého vnitřku, aby vás mohla dosáhnout pomoc, o níž prosíte.

„...Otče, buď naším vůdcem a ochráncem...”

Vaše životní loď prochází rozbouřeným oceánem, jehož vlny vás zaplavují, nejste-li schopni se jim bránit důvěrou v Otce, který vás stvořil, vede a chrání, který vám pomáhá, kdykoliv o pomoc voláte. Strach, starosti a životní těžkosti přicházejí tím častěji a s tím větší silou, čím více se jich bojíte. Stejně přitahuje stejně. Slabá vůle, labilita, nedůvěra a pochybnosti v Jeho existenci, vedení a Lásku k vám jsou zábrany, jimiž může procházet jen potenciál nedobrych energií, strhující vás stále znovu k dalším životním bojům a ztrátám. Otevírají vaši auru silám, snažícím se člověku vnucovat pomocí strachu a pochybností nedůvěru v ochranu a vedení jeho Tvůrce. Jen na vás samých záleží, kolik prostoru tomuto působení ponecháte ve svém myšlení a v problémech denního života.

Učte se důvěře, že v každé životní situaci stojí On vedle vás s pažemi připravenými vás zachytit a ochránit před bolestným pádem.

Učte se poznávat Jeho světlo a nechte je rozzářit ve svém srdci. Tam, kde je Láska, není místo pro nic protichůdného. Důvěra a Láska musí však být živé, aby Mu otevřely bránu ke ztišení životních bouří a vlnobití, tak jako Ježíšovi na Genezaretském jezeře, kdy Petr plný důvěry volal: „Rabuni, pomoz nám nebo utoneme!”

Učte se poznávat světlo vlastního ducha, jeho vědění, talenty, schopnosti a sílu, které si většinou odnášíte na konci pozem-

ského života nevyužité zpět, protože jste na ně nevěřili, tak jako mnozí z vás nevěří na vedení a ochranu jejich Tvůrce.

Hledejte Ho a naleznete! Proste a bude vám dáno!

Věřte a poznáte! Milujte a dosáhnete všeho! Láska nezná mezí!

Přicházel čas monzunových dešťů. Velmi starý muž vyhrabával v zahradě jámy, aby zasadil stromy manga.

„Proč to děláte? Stejně už nebudete plody zasazených stromů sklízet a jíst?“

„Celý život jsem jedl plody stromů, které zasadili ostatní lidé. Chtěl bych jim ukázat svou vděčnost a zajistit úrodu pro ty, kteří přijdou po mně.“

Anthony de Mello

Hudba a příroda

Harmonická hudba má velký význam pro život člověka a celé přírody.

Vibrace hudby otevírají naši citovou oblast, pročišťují a aktivují činnost jednotlivých orgánů, nervových buněk, žláz, vytvářejí hojivé energie, uvolňují duševní a tělesné napětí a harmonizují energetické proudy lidské aury. Hudba nás může povzbuzovat, posilovat, rozradostnit, hojit, ale je schopna i zvyšovat lidskou agresivitu a nervozitu.

Biolog Dr. Arno Heinen ze Simmerathu vysvětluje na základě četných pokusů s rostlinami léčivý efekt hudby tím, že její vibrace vyvolávají v těle zvýšenou činnost hormonů a substancí podporujících aktivitu mozku a celé nervové soustavy. Svoje tvrzení dokazuje krevními zkouškami pacientů, kteří prošli „tónovou terapií“, zvanou Piusona. Tělo člověka získává vlivem hudby opět zdravou rovnováhu.

Volba hudby je zaměřena na individualitu pacienta a její tóny nemusí být vždy harmonické. Používání tónů G, D a Dis pomáhá například při zlomeninách kostí, bolestech a urychluje hojení. Jiné tóny opět pomáhají při poruchách spánku, při stresu, lupence, při posilování imunního systému, při ušních onemocněních a podobně.

Čisté tóny pročišťují všechny životy bez rozdílu jejich vývojového stupně, ale i jejich životní prostředí a celý vesmír. Zakladatel antroposofie Rudolf Steiner poznal již před mnoha lety, že například zpěv ptáků ovlivňuje růst, sílu a zdraví květin a stromů, hodnoty úrody a celkového životního prostředí. Frekvence ptačího zpěvu posilují vitalitu rostlin, jejich odolnost proti nemocem a výkyvům počasí. Jejich působením dochází v rostlinném těle k biochemickým změnám, ke zvyšování produkce rostlinných proteinů, aminokyselin a vitaminů.

V současné době zveřejnili výzkumníci různých zemí poznatky, že vlivem ptačího zpěvu a hudby lze docílit například u pomerančů o třicet procent bohatší úrodu a plody mají vyšší obsah vitamínu C. U kukuřice stoupla úroda o sedmdesát procent,

u brusinek o šedesát procent, a i krávy, které byly krmeny trávou a senem, vyrostly pod působení zpěvu a hudby, dávaly více mléka.

Americký biolog Dan Carlson vyvinul pro rostliny speciální hudební terapii, nazývanou „Sonic Bloom“. Je zaměřena na podporu růstu a vývoje rostlin v zahradách, na polích, ale i pro pokojové rostliny. Lze ji koupit na kazetách i u nás v Evropě.

V poledne, kdy dosahuje teplota nejvyššího stupně, umlká zpěv ptáků. Podle Carlsonova poznání proto, aby svým zpěvem nezvyšovali biochemickou aktivitu rostlin, což by vedlo k jejich zasýchání.

Tyto výzkumy jsou nádherným poznáním úzkého spojení a vzájemné podpory životních celků, které vytvářejí jeden velký, kompletní organizmus vzájemné závislosti, pomoci a spolupráce na celé matce Zemi.

Myšlenka posilovat rostliny hudbou a zpěvem není nic nového. Již v padesátých letech přehrával indický vědec Dr. T. C. Singh, vedoucí univerzity Annamalai, svým rostlinám několik hodin denně vhodnou hudbu. Dokázal, že růst a počet listů rostlin provázených vhodnou hudbou se zvýšil o sedmdesát procent. Dosáhly o dvacet procent větší velikosti a rozkvetly o čtrnáct dní dříve než rostliny pěstované bez hudby. I počet průduchů v listech se zvýšil o sedmdesát procent.

Důvod tohoto růstu odůvodňuje poznáním, že proces látkové přeměny v rostlinném těle je vlivem hudby zrychlen. Rostliny, provázené při svém růstu hudbou, byly schopny syntetizovat více výživných látek, což vedlo ke zvýšení jejich růstu, zdraví a úrody.

Největšího úspěchu dosahoval Dr. Singh s hudbou J. S. Bacha. Uvádí jako příklad houslový koncert E-Dur, který obsahuje množství variací a harmonických změn, na které reagují rostliny velmi pozitivně. Tvrdá moderní hudba způsobuje opak. Jejím vlivem četné rostliny zakrňují a hynou. I na člověka působí tato hudba nepříznivě.

V indiánském kmenu Hopi byla udržována tradice zasazeným rostlinám denně předzpěvovat. Jejich pole vyzařovala zdraví a odměňovala bohatou úrodou.

Biologové se domnívají, že působením vibrací tónů jsou aktivovány mitochondrie, nositelé buněčné energie, ale i chuťové hodnoty buněčných šťáv.

Dopracuje-li se člověk k tomu, aby neodmítal podobné poznatky s posměchem, ale přemýšlel o nich, dojde k poznání: „Vím, že nic nevím.“ Ale pokora a láska k člověku a k přírodě změní jeho vnitřní i vnější svět ve studnici nevyčerpitelného bohatství, kolem kterého chodí denně bez povšimnutí nebo je podupává vlastní arogancí a nevědomostí.

Kdo je schopen uzavřít přírodu ve svém srdci jako celek svého vlastního celku, otevírá se poznání nezištného života, vzájemné pomoci a lásky v dobách dobrých i zlých.

Zvířata vedla rozhovor o tom, jak jsou člověkem vykořisťována.

„Bere mi mé mléko“, stěžovala si kráva.

„Mně bere vejce“, volala slepice.

„A co já? Jí mé maso a vše, až ze mne nic nezůstane“, naříkal vepř.

„Mne zabíjí, aby dostal můj tuk“, přidala velryba.

Nakonec se ozvali i šneci: „My máme něco, co by nám člověk rád vzal, ale nemůže. My máme čas!“

Anthony de Mello

Láska k bližnímu

Adelma Vay: „Sféry mezi Zemí a Sluncem“

J.: Milý Auguste, učíš mě milovat Boha a bližního. Láska k lidem, které znám, vidím a slyším, zdá se mi mnohem snadnější než láska k Bohu, kterého nevidím, neslyším a Jehož trestů jsem se celý život bál. Pro lásku k člověku mně stačí jen pocit. Láska k Bohu ode mne vyžaduje práci na sobě samém, odříkání a stálou vlastní kontrolu.

A.: Mýlíš se, jestliže věříš, že láska k bližnímu je tak snadná. I ona vyžaduje odříkání, kontrolu sebe sama, pocit bratrství, ne pokrytectví a předstírání přátelství, kde není.

Kristus nemíní láskou k bližnímu jen tvoji rodinu a nejbližší přátelé, ale i ty, kteří ti nečiní vždy dobro.

„Jestliže miluješ někoho, kdo ti činí dobro, nemáš zásluhu na lásce, kterou mu přinášíš vstříc. Miluj své nepřátele!“

Přemýšlej o Kristových slovech, přemýšlej, jak on sám miloval.

J.: Nenávidět někoho, kdo mně činí zlo, nechci. Ale milovat a potkávat ho s úsměvem a dobrým slovem, s připraveností pomoci, to mi připadá těžké. Nevím, jak to dokáži.

A.: Že je to člověku možné ti dokázal Kristus na kříži, kdy plný bolestí, které si těžko dovedeš představit, prosil za ty, kteří ho týrali a omlouval je slovy: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co činí!“

Tak je tomu se všemi, kteří podléhají zlu. Nevědí, že škodí především sobě samým, že vše, co činí svému bližnímu musí až do posledního haléře prožít a procítit jednou oni sami. To jsou tresty, které připisují Bohu. Kdo činí nedobro, je nešťastnější než ten, koho svými činy pronásleduje. Pros ze ně! Ten, kdo činí zlo, není schopen se modlit.

J.: Zde mám jiné zkušenosti, milý Auguste. Mnozí se modlí a hodně. Navštěvují denně kostely, znají evangelia skoro nazpaměť a procházejí životem s očima neustále obrácenýma k nebi. Nebudeš mně věřit, jak těžkou dobu jsem prožil nepřátelstvím

pobožného muže, který ke mně byl bezcitnější než otevřený zločinec. Já vím, to jsou silná slova, ale pravdivá.

A.: Tisíckrát běda pokrytcům a Farizejům, kteří přibíjejí lásku k bližnímu na kříž! Činí zlo se jménem Boha na rtech, ale se zlem v srdci.

Potkávej je s láskou! Neodplácej stejné stejným! Chraň se před domýšlivostí, že sám jsi lepší! Nevíš, zda i ty sám jsi jednou nedjednal stejně. Potkávej v každém člověku svého bratra, bez rozdílu, zda je to žebrák, král, umělec, učenec, farář nebo zloděj. Všichni vyšli z stejného Tvůrce.

Uč se přemýšlet o svém bližním jinak než doposud. Pozoruj život svůj i svých spolužijících měřítkem jeho nekonečnosti a Lásky společného Tvůrce, ke kterému se i ti, kteří dnes činí zlo, jednou vrátí čistí a dokonalí. Každá duše má svůj čas poznání a zraní. Uč se trpělivosti s těmi, u nichž je tento čas ještě daleko. Pomáhej jim vlastním příkladem, dobrým slovem a vlastními skutky poznat převahu dobra nad zlem. To je láska k bližnímu. Odpouští, vyrovnává, otevírá nové životní cesty, neodsuzuje a neztracuje.

Uč se poznávat Boha milujícího, ne trestajícího. Oprosti se od dogmatických představ Boha, stvořených člověkem. Absolutní láska není schopná hrozeb a trestů.

J.: Máš pravdu, drahý Auguste. Kdybys věděl, jaké pocity štěstí a tepla naplňují mé srdce! Chtěl bych pomáhat a učit se milovat i tam, kde jsem kamenován. Myslíš, že to dokáži?

A.: Člověk dokáže a je to, co chce. Láska je síla, která nezná překážek, jestliže vychází z duše toužící po poznání Lásky a čistoty vyšší. Ty sám stejně jako tví protivníci jste celkem celku Lásky, objímající celý vesmír porozuměním, vzájemnou pomocí a odpuštěním.

Uč se odpouštět, uč se pomáhat a začneš milovat.

Rozhovor

Adelma Vay: „Sféry mezi Zemí a Sluncem“

J.: Když se Ježíš loučil se svými učedníky, slíbil jim, že jim pošle pomocníka a těšitele, Svatého ducha.

Po nanebevstoupení svůj slib splnil a apoštolé procitli k hlubokému vnitřnímu životu. Svatého ducha, kterého přijali, byli schopni předávat dál a činili s jeho pomocí zázraky. Působí Svatý duch i dnes? Můžeš mi, milý Auguste, vysvětlit, co je to Svatý duch a jak působí?

A.: Svatý duch je Božská síla, předávaná člověku vysokými, čistými anděly. Pomáhá mu k procitnutí z duchovní letargie, k uvědomění si své Božské podstaty a úkolu na Zemi, ale i při zvládnutí životních těžkostí, jestliže volá k Bohu o pomoc.

Ježíšovi učedníci byli naplněni vírou a oddaností k Bohu a ke svému Mistrovi a proto byli schopni čistou Božskou sílu přijímat a konat s její pomocí to, co nazýváte zázraky. Mnoho zázraků se děje pomocí Svatého ducha i dnes, ale lidstvo hledá jejich původ všude jinde, jen ne u Boha a Jím vysílané pomoci. Kdyby vaši duchovní zástupci dnes žili, jednali a věřili se stejnou oddaností a pokorou vůči Bohu tak jako Ježíšovi učedníci, působil by Svatý duch ve shromáždění věřících stejnou měrou jako za života Ježíšova.

I dnes se dějí zázraky tam, kde člověk svého Tvůrce vroucně prosí o sílu a pomoc. Ve všech zemích světa je najdeš, všude tam, kde jsou lidé naplněni vírou, láskou a oddaností prosí o proud Božské síly a pomoci, která hojí, těší a sílí.

J.: Vím, milý Auguste, že i ty jsi pomocí modlitby a pokládáním rukou, jimiž proudila síla Svatého ducha, hojil nemocné a vracel víru těm, kteří byli pokládáni za zatracené. Ty jsi přece svatý, řekni mi, co jsi cítil a prožíval při naplnění Svatým duchem?

A.: Můj milý, nejdříve si musíš uvědomit, že Bůh nikoho nezatrácuje. To je domněnka, stanovená člověkem. I ten největší hříšník má stále znovu možnost poznat sám sebe a své nesprávnosti a obrátit se na čistou cestu víry a lásky k bližnímu.

Nenazývej mne svatým! Svatý je jen Bůh sám. Vy lidé máte mnoho svatých, ale vnímáte jen jejich vnější stránku, nevidíte do jejich nitra. Věř mi, že mnohý pozemský svatý musí po odchodu ze Země mnoho odčinit, co jste neviděli nebo vidět nechtěli.

Čím blíže jsem přicházel k Bohu, čím více světla a Jeho milosti jsem přijímal, tím více jsem poznával vlastní malost.

Vy lidé se domníváte, že po smrti odcházíte k Bohu. Oprav si toto mínění. K Bohu máte ještě nesmírně daleko. Nejprve musíte znovu získat svoji duchovní čistotu, s níž jste byli stvořeni, což trvá podle pozemského měřítka celé eóny. Po dosažení duchovní čistoty jsou před vámi další eóny, než docílíte dokonalosti. Její dosažení byl úkol, s nímž vás Otec stvořil a který jste nesplnili. Jen dokonalý duch je schopen žít v blízkosti Boha.

Každý člověk prožije životní okamžiky, kdy cítí nesmírnou vnitřní lehkost, touhu a teplo v srdci. Jako by ho táhla neviditelná síla k Bohu blíž, je naplněn nevyslovitelnou a nevysvětlitelnou vnitřní radostí, láskou a krásou. To je okamžik působení Svatého ducha, který ho chce s pomocí duchovních průvodců zvednout od Země vzhůru tam, kam patří: ke svému Tvůrci.

Otevřete v těchto okamžicích svoje srdce, vztáhněte paže nebi vstříc se slovy: „Otče, tady jsem! Chci k tobě blíž!“ Ti, kteří po Jeho blízkosti opravdu touží, uslyší v sobě slova nebo prožijí nádheru pocitů, jimiž je Svatý duch naplňuje. Vnímáte ho pomocí jiskry Božského světla, skrytého v nitru každého člověka. U některého z vás je tato jiskra ještě v hlubokém spánku. Učte se ji probouzet a rozzařovat láskou k Bohu a bližnímu, snahou o čisté myšlení a jednání a službou ostatním životům, které jsou vašimi bratry.

J.: Milý Auguste, když po smrti nepřijdu k Bohu, do nebe, musím do očistce nebo do pekla?

A.: Oprosti se od domněnek hláсанých člověkem, ne Bohem. Po smrti se duše vrací do sfér, obklopujících Zemi. Čím čistší byl její pozemský život, tím vyšší je sféra, která se stane jejím domovem.

Peklo a očistec nejsou sféry, ale stav provinilé duše, který v nejnižších nadzemských sférách prožívá jako realitu.

To, čemu říkáte smrt, je jen oddělení nesmrtelného ducha od fyzického těla. Toto tělo zůstává mrtvou materií, která se vrací k Zemi, z jejíchž elementů bylo vytvořeno.

Duch si zachovává svou individualitu, své vlastnosti, inteligenci, poznatky, získané nejen v životě odešlém, ale i v životech minulých.

Kdybys věděl, kolik lidí si bohatství svého ducha není vědomo! Promarní je a přinášejí do nadzemí zpět, protože během pozemského života na existenci ducha nevěřili.

J.: Třeba je tomu i u mne tak. Rád bych vedl bobulibý život, věřil v Boha, ale Bůh a duch byli pro mne doposud pouhou hypotézou, něčím, pro co mi chybí výraz a důvěra, protože je nevidím. Jak mohu Boha milovat, když všude kolem mne je tolik bolestí, nemocí a nespravedlností. Když nás miluje, proč nás tolik trestá?

A.: Člověku chybí pro mnoho věcí správný výraz a důvěra. Vše, co není schopen vnímat hmotnými smysly, je pro něho pouhou hypotézou bez reálného podkladu.

Lidská existence je nejen pro tebe, ale i pro mnoho ostatních pochopitelná jen chybnými představami, které jsou vám od mládí, od generace ke generaci, vštěpovány do vědomí. Člověk, aby udržel svou moc nad ostatními, vytvořil a vytváří ve vašem vědomí obraz Boha mstitele, Boha bezcitného, trestajícího, který čeká jen na vaše provinění.

Tyto představy začínají již nesprávnou formulací a chybným výkladem symbolických obrazů Starého zákona. „Oko za oko, zub za zub!“ To neznamená, že rány, které ti bližní činí, musíš opět splatit. To je důvod tvého utrpení a životních ran. Všechno nedobré, co činíš, myslíš mluvíš, je zachycováno tvoji životní kronikou a vrací se k tobě zpět, až jsi schopen svá provinění vyrovnat. Snaž se svoje chyby napravit hned, nevěř, že jsou brzy zapomenuty. Podej ruku ke smíru tam, kde jsi zaséval neklid a rozpory, nahraď svému bratru ztráty a bolest, které jsi mu způsobil. Pak budou životní rány tvé existence budoucí, ale i život současný, chráněny před vším tím co se domníváš, že jsou

tresty Boží. Všechno vychází z tebe samého. Bůh, kterého obviňuješ, ti naopak dává sílu, abys svá provinění poznal a mohl je vyrovnat.

Opět to byl člověk, který odstranil z křesťanské nauky víru v reinkarnaci a poznání působení karmického zákona. Proto svalujete na Boha působení činů, které jste sami zasévali.

J.: To je všechno tak těžké porozumět, ale věřím, že máš pravdu. Musím se snažit více kontrolovat své činy, musím se učit ne se Boha bát, ale milovat ho. To by všechno bylo snazší, kdybych Ho mohl vidět!

A.: Boha vidět nemůžeš, ale můžeš ho pocítit a prožít sám v sobě. Bůh je duch, je síla. Už jsi někdy viděl sílu? Věříš na existenci myšlenek, cítíš večerní vánek na svém čele, vzduch, který dýcháš, vůni květin, ale už jsi je někdy viděl? Znáš jen jejich působení.

I působení Boha, kterého nevidíš, tě provází celým životem. Uč se na Něho věřit, tak jako věříš na to vše, o čem jsme nyní hovořili. Důvěřuj Mu a poznáš, že Bůh, absolutní Láska, netrestá, ale miluje svá Stvoření.

J.: Tak rád bych k tomu došel, ale jak?

A.: Žij tak, jak to Bůh od tebe vyžaduje:
Miluj svého Stvořitele
Miluj svého bližního jako sama sebe
Obětuj vše, chceš-li vše získat

Jestliže hledáš pravdu, najdeš ji jen tehdy, jestliže jsi schopen si přiznat, že ji sám mít nemusíš.

Anthony de Mello

Matka

Nejkrásnější vzpomínky a představy pozemské lásky jsou spojeny se slovem *matka*. Žádný životní problém a ztráta neochuzuje naše srdce a život víc než odchod matky.

Starost o milované dítě, láska k němu, ale i radost z jeho úspěchů, žehnající slova, kterými je provází při každém odchodu z domova, její myšlenky a prosby o ochranu provázejí dítě po celý život, i když si je často neuvědomuje. Jsou bohatstvím, jehož hloubku je schopno ocenit teprve tehdy, když zůstane samo nebo stane-li se matkou a prožívá tyto pocity u vlastního dítěte.

Hovořím-li o mateřské lásce, myslím na lásku nesobeckou, odpouštějící, na lásku pomáhající, lásku, která nečeká na odplatu, nespoutává osobním egoismem a dominancí, ale uvolňuje paže, v nichž dítě svírá, aby nebránila rozvoji jeho vlastní individuality. Slovo matka a láska k dítěti mi připomíná hlubokou symboliku krátké povídky, známé mi z dětství, která vypráví o synovi, jenž zabil svou matku a se srdcem vyrvaným z její hrudi klopýtne a padne k zemi. Srdce mrtvé matky se k němu sklání s láskou a volá: „Dítě, neublížilo sis?“

Pravdu této povídky jsem si plně uvědomila, až když jsem se stala sama matkou, připravena zachytit kdykoliv pád a bolest svého dítěte i za cenu bolesti vlastní.

Pro matku není nic těžké a neexistuje nic, co by nebyla ochotna svému dítěti dát. Ale existují i matky, které nejsou schopny lásku dávat a ne všechny děti jsou ji schopny stejnou mírou oplácet. Některé berou mateřskou lásku a službu jako samozřejmost a některým je i zátěží.

Láska matky k dítěti nesmí potlačovat povinnosti, které k němu má. Například udělat si čas na jeho otázky, učit je vědomí, že není na světě jen ono samo, ale že je částí životního celku, jehož povinností je vzájemný ohled, pomoc a láska. Učit ho základním společenským a morálním požadavkům, respektování pozemské zákonitosti, ale i zákonitosti vyšší, dané Božskými zákony.

Dítě, kterému je všechno dovoleno, které dostane vše co vyžaduje, nezná sny a touhy, vnitřní imaginární svět a kreativní sílu představ a přání. Nezná hranice svého já, vidí jen sebe sama, nedovede dávat a děkovat, je zvyklé jen brát. Mnozí rodiče utlumují přemírou dárků a plněním každého přání dítěte výčitky vlastního svědomí, že mu nevěnují více času.

Takto vychovávané dítě jde vstříc těžkému životu současnému, ale i budoucímu, na jehož problémech se nezodpovědnou láskou podílí i matka.

Milujte svoje dítě s plným vědomím hodnoty všeho, co vaše láska do jeho srdce a nadcházejícího života programuje. Buďte mu příkladem a zátiším, v němž najde v životních bojích sílu, pohlazení, porozumění, pomoc, ale i tvrdou pravdu. Učte ho poznávat i prameny síly a pomoci vyšší než je pomoc člověka. Jsou v těžkých dobách posilou a často i záchranou v beznaději.

V květnu je v mnoha zemích slaven „Svátek matek“.

Nejkrásnějším darem a díkem za matčinu lásku nejsou dary hmotné, ale teplé slovo, pohlazení a přiznání: „Maminko, mám tě rád!“

Mladé děvče vyžadovalo od matky peníze, aby jí mohlo koupit dárek za všechnu práci, kterou musí dělat. Matka ji odpověděla: „Ale tvůj otec pracuje také mnoho!“

„Já vím,“ řeklo děvče. „Ale otec o tom tolik nehovoří.“

Anthony de Mello

Nositelé světla a čisté pravdy na Zemi

K. O. Schmidt: „In dir ist das Licht“.

Staří Řekové byli vysoce vyspělý národ, který dokončil ještě před Kristovým narozením svoji vývojovou epochu na Zemi, kde zanechal nesčetné bohatství vnitřních a kulturních poznatků a děl.

Jedním z nejznámějších řeckých učenců, jehož vysoká inteligence, vzdělání ve všech vědeckých oborech, získané dvacetiletým pobytem v Egyptě, poznáním života a moudrostí starých Chaldejců, Peršanů a indických zasvěcenců, je Pythagoras.

Narodil se kolem roku 570 před Kristem na ostrově Samos a stal se žákem přírodního filozofa, učenice a velikého státníka Thalesa z Miletu.

Mimo hlubokého vzdělání v oboru astronomie, matematiky a filozofie byl znalcem a zastáncem reality a aktivity lidského ducha. Učil lidstvo poznávat jeho Božský původ, nesmrtelnost nositele života - ducha, zákonitost reinkarnace, cesty možného spojení člověka s jeho Tvůrcem. Cílem Pythagorova života bylo heslo: „Gnothi seauton! - Poznej sebe sama!“

Čím více rostly Pythagorovy poznatky, čím více se prohlubovalo jeho kosmické vědomí a vědění, tím více získával, jak sám říká, „vnitřního světla“, otevírajícího mu pohled za hranice hmoty. Spojovalo ho s nejvyšší kosmickou inteligencí, s Bohem, z níž vychází všechen život a jejíž částí je každý jednotlivý z nás.

Pythagorovy poznatky převyšují vysoko kosmické vědění a etiku dnešního lidstva.

„Tak jako je Bůh ve vás, jste vy v Něm. Obratě se mlčením do svého nitra, ať se ve vás rozzáří Jeho světlo, ať Jeho vůle a slovo hovoří ve vás a vámi. To je posláním a úkolem vašeho života!“

Pythagorem založená škola, kterou bychom dnes nazvali vysokou universitou života a jejíž program vedle matematiky, astronomie, léčitelství a filozofie kladl velký důraz na poznávání pravého smyslu a úkolu lidského života, nesmrtelnosti ducha, morální čistoty a Lásky vedoucí k blízkosti Boha, měla vysokou hodnotu etickou i vědeckou.

Kladl velký důraz na nauku reinkarnační, bez níž ztrácí člověk možnost pochopení a porozumění těžkostem a rozdílností lidských životů a jejich průběhu. Probouzel lidské vědomí k poznání, že člověk je stvořením a potomkem Boha. Reinkarnačními cykly pročištěje svoji duši, vyrovnává učiněná bezpráví a tím stoupá stále výš ve své vývojové spirále na cestě návratu ke svému Stvořiteli.

Cenným článkem Pythagorova učení bylo poznání, že duch je androgynní individualitou a proto byla nejen mužům, ale i ženám vyhrazena možnost vysokého zasvěcení a poznání.

„Všechno dobro proudí jen z Božských pramenů a je zbytečné a bezcenné hledat je mimo Boha.“

Pythagoras jmenoval jako první svět *kosmos* a lidstvo *mikro-kosmos*, malý celek ve velkém celku kosmického pořádku. Dva tisíce let před Koperníkem hovořil o Zemi jako o jedné planetě mezi mnoha planetami, o jejím tvaru, rotaci kolem zemské osy, o zákonech zatmění měsíce a slunce, o meziplanetární harmonii a o vztazích mezi člověkem a vesmírem.

Byl schopen vnímat tóny kosmických sfér a spolu s hudbou je používal jako léčivý prostředek k získání harmonie, zdraví těla a duše. Tento léčivý proces nebyl pouhou hudební terapií pro regeneraci fyzického těla, ale i pomocníkem pro probuzení duše a poznání smyslu života na Zemi.

Další Pythagorovou životní moudrostí bylo poznání: „Tat tvam asi - Ty jsi já!“ Všechny životy jsou spojeny ve vzájemně se doplňujícím celku, který by měl být veden láskou, porozuměním, schopností odpouštět a pomáhat, myslet a žít slůvkem *my*, ne jak jsme zvyklí jen pojmem *já*.

Základním požadavkem Pythagorova života byly láska, harmonie a získávání blízkosti Boha.

Učil a vysvětloval i důležitost zdravé potravy. Vyzýval člověka učit se odříkávat požívačnosti, bojoval proti konsumu masa, protože zvířata jsou oduševnělé životy, vývojově mladší bratři člověka, spjatí se svým Tvůrcem tak jako člověk. Nemají ducha, ale duši, která cítí rány a bolest ze ztráty života tak jako člověk sám.

Jako každý, kdo se na naší planetě snaží rozšiřovat Světlo čistého poznání, neměl ani Pythagoras předávání čistých Božských pravd lehké. Tyran Cylon mobilizoval proti němu a jeho žákům spodinu v městě Kroton, která je ohrožovala formou násilí a barbarství všeho druhu. Pythagoras odešel se svými žáky do Metapontu, kde působil ještě plných dvanáct let.

Jeho myšlenky však přetrvaly a jejich pravda, potvrzená uplynulými tisíciletími platí i dnes.

Čistá pravda je jen jedna a je věčná. Nemění se časem, změnami společenských struktur a ideologií vládnoucích institucí.

Bůh, k Němuž se obracely starověké národy a kultury, je stejným Bohem i dnes. Jeho čisté pravdy jsou pramenem poznání smyslu a cíle životů za pradávna tak jako dnes.

Jestliže si uvědomíme hlubokou moudrost, morální čistotu a oddanost Bohu vysokých pozemských osobností, k nimž patří i Pythagoras a srovnáme je s primitivním myšlením mnohých z nás, pro které je Bůh jen mýtus, výmysl podrážděné lidské fantazie, poznáme, jak hluboko jsme klesli ve svém duševním růstu a rozvoji, jak daleko jsme se oddálili cíli všeho života od samého počátku lidství.

Okrádáme svoje děti a sebe sama o světlou existenci bez bolestí a životních těžkostí, o nádheru vnitřních i vnějších darů a prožitků, jejichž krásu nejsou lidská slova schopna vyjádřit.

Učme se více poznávat, prožívat a méně hovořit. Tím uvolňujeme duši prostor pro vnímání toho, o čem hovoří Pythagoras a co leží doposud neprobuzeno i v nás samých.

Filosof Sokrates věřil, že moudrost člověka se pozná na jeho skromnosti.

Nejraději chodil na trh a pozoroval nabízené zboží. Když se ho přítel zeptal, proč to dělá, když sám vychází s tak málem, odpověděl mu Sokrates:

„Chci poznat, kolik věcí v našem životě existuje, bez nichž mohu nádherně žít.“

Anthony de Mello